

Sygn. akt VIII Ka 995/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 lutego 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący **SSO Przemysław Wasilewski**

Protokolant Aneta Chardziejko

przy udziale prokuratora Marka Moskala

po rozpoznaniu w dniu 05 lutego 2013 roku

sprawy S. H.

oskarżonego o czyn z art. 86 § 4 i 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 7 i 2 k.k.s. w zb. z art. 54 § 2 i 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.;

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 08 października 2012 roku, sygnatura akt III K 631/12

I. Wyrok w zaskarżonej części zmienia w ten sposób, że na podstawie art. 29 pkt 2 k.k.s. w zw. z art. 30 § 2 k.k.s. orzeka przepadek na rzecz Skarbu. Państwa dowodów rzeczowych w postaci samochodu osobowego C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) -1 wraz z dowodem rejestracyjnym numer A. (...) oraz kluczykiem samochodowym i pilotem zatrzymanych za pokwitowaniem PL/MF/ (...) zapisanych i szczegółowo opisanych w wykazie dowodów rzeczowych w punktach 4, 5, 6 na k. 25 akt.

II. Zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

S. H. został oskarżony o to, że:

w dniu 19.03.2012 r. sprowadził na terytorium kraju przez drogowe przejście graniczne w B. bez dopełnienia obowiązku celnego polegającego na przedstawieniu organowi celnemu i zgłoszenia celnego towar nieoznaczony znakami akcyzy w postaci: 178 paczek papierosów marki (...), 184 paczek papierosów marki (...), 179 paczek papierosów marki (...) przez co naraził na uszczuplenie należność celną w kwocie 250,00 zł, oraz należność podatkową w wysokości 8.707,00 zł w tym podatek akcyzowy w kwocie 6.951,00 zł oraz podatek od towarów i usług w kwocie 1.756,00 zł

tj. o czyn określony w art. 86 § 4 i 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 7 i 2 k.k.s. w zb. z art. 54 § 2 i 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z 8 października 2012 r., w sprawie III K 631/12 oskarżony S. H. został uznany za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu i za to na mocy art. 86 § 4 i 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 7 i 2 k.k.s. w zb. z art. 54 § 2 i 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. został skazany, zaś na mocy art. 54 § 2 i 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. wymierzono mu karę 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych.

Na podstawie art. 29 pkt 1 k.k.s., art. 30 § 2 k.k.s. w zw. z art. 54 § 2 k.k.s, art. 31 § 6 i 7 k.k.s. orzeczono przepadek na rzecz Skarbu Państwa wyrobów tytoniowych opisanych szczegółowo w wykazie dowodów rzeczowych na karcie 25 akt sprawy pod pozycją 1-3, zarządzając ich zniszczenie i kosztami zniszczenia obciążając oskarżonego.

Na mocy art. 230 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zwrócono oskarżonemu dowody rzeczowe w postaci:

- samochodu osobowego marki C. (...) o nr rej (...) 1 wraz z kluczykiem i pilotem szczegółowo opisanych w wykazie dowodów rzeczowych na karcie 25 pod poz. 4 i 6
- dowodu rejestracyjnego A. (...) szczegółowo opisanego w wykazie dowodów rzeczowych na karcie 25 pod poz. 5.

Zwolniono oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie.

Na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 444 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. apelację od powyższego wyroku w na niekorzyść oskarżonego, w części dotyczącej odstąpienia od wymierzenia środka karnego w postaci przypadku samochodu osobowego marki C. (...) o nr rej. (...) oraz zwrotu na rzecz oskarżonego S. H. w/w pojazdu wraz z dowodem rejestracyjnym i kluczykiem wniósł Urząd Celny.

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 i art. 438 pkt 2, 3 i 4 k.p.k. zw. z art. 113 § 1 k.k.s. wyrokowi zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu dowodu rzeczowego w postaci samochodu za zbędny dla postępowania karnego i zwrocie na rzecz oskarżonego ze względu na uznanie, iż orzeczenie przypadku samochodu byłoby niewspółmierne do wagi popełnionego czynu, podczas gdy wnikliwa analiza materiału dowodowego oraz okoliczności zdarzenia, a zwłaszcza wartość narażonych na uszczuplenie należności publicznoprawnych, przemawiają za koniecznością orzeczenia środka karnego - przypadku samochodu.

Na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej:

- odstąpienia od wymierzenia środka karnego w postaci przypadku samochodu osobowego marki C. (...) o nr rej. (...) oraz zwrotu na rzecz oskarżonego S. H. w/w pojazdu wraz z dowodem rejestracyjnym i kluczykiem, ewentualnie o uchylenie orzeczenia i skierowanie do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Odpowiedź na apelację Urzędu Celnego wniósł obrońca oskarżonego S. H. wnosząc o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie.

Sąd II instancji analizując niniejszą sprawę, mając na uwadze zebrany w sprawie materiał dowodowy podzielił stanowisko skarżącego, w którym wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie przypadku dowodów rzeczowych w postaci samochodu osobowego marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) -1 wraz z dowodem rejestracyjnym oraz kluczykiem samochodowym i pilotem.

Zgodnie bowiem z art. 30 § 2 k.k.s. w wypadkach określonych w art. 54 § 1 i 2,

art. 55 § 1 i 2, art. 56 § 1 i 2, art. 63 § 1-6, art. 64 § 1-6, art. 65 § 1 i 3, art. 66 § 1, art. 67 § 1 i 2, art. 68 § 1 i 2, art. 69 § 1-3, art. 69a § 1, art. 70 § 1, 2 i 4, art. 72, art. 73 § 1 oraz art. 73a § 1 i 2 można orzec przepadek przedmiotów określonych w art. 29 pkt 1-3. Przepadek przedmiotów obejmuje zaś zgodnie z art. 29 § 2 k.k.s. narzędzie lub inny przedmiot stanowiący mienie ruchome, które służyło lub było przeznaczone do popełnienia przestępstwa skarbowego.

Nie ulega bowiem wątpliwości, że wszystkie przesłanki z art. 30 § 2 k.k.s. w zw. z art. 29 pkt 2 k.k.s. dotyczące orzeczenia przypadku narzędzia lub przedmiotu stanowiącego mienie ruchome, które służyło do popełnienia przestępstwa skarbowego, zostały spełnione.

W ocenie Sądu Okręgowego z materiału zgromadzonego w sprawie wynika, iż samochód osobowy marki C. (...), o numerze rejestracyjnym (...) -1, należący do oskarżonego S. H. był używany do popełnienia przestępstwa skarbowego jako środek przewozowy. Sąd I Instancji doszedł do wniosku, iż orzeczenie przypadku samochodu nie byłoby współmierne do wagi czynu, gdyż w jego ocenie zachodzi rażąca dysproporcja pomiędzy wartością przedmiotu, który może ulec przypadkowi, a wagą czynu przypisanego sprawcy.

Powyższej oceny Sądu Rejonowego nie podziela Sąd Odwoławczy. Rację ma bowiem skarżący, iż przy określaniu wagi czynu sprawcy bierze się pod uwagę w szczególności wartość należności uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie lub wartość przedmiotu czynu. Oznacza to, że o niewspółmierności orzeczenia przypadku samochodu decyduje stosunek uszczuplonych należności (ewentualnie wartości przedmiotu przestępstwa) do wartości zatrzymanego środka przewozowego. Tymczasem w niniejszej sprawie narażone na uszczuplenie należności celne i podatkowe wyniosły łącznie 8.957 złotych, zaś wartość samochodu marki C. (...) zgodnie z wyceną (k. 20) wynosi 12.900 złotych. Zestawiając ze sobą obie wartości nie sposób nie zaważyć, że wartość auta, biorąc pod uwagę wielkość narażonych na uszczuplenie należności celnych i podatkowych nie wydaje się niewspółmiernie wysoka. Na powyższy wniosek żadnego wpływu nie ma to, że w samochodzie oskarżonego nie zamontowano specjalistycznych skrytek konstrukcyjnych, a papierosy przewożone były w kole zapasowym, dachu oraz podłodze pojazdu. Oskarżony wprawdzie sugerował, iż zatrzymany samochód marki C. (...) na Białorusi przedstawia dużo większą wartość niż w Polsce. Jednocześnie na poparcie swojej tezy nie przedstawił żadnych dowodów, a biorąc pod uwagę, iż przedmiotowy samochód został wyprodukowany w 2001 r. (k. 24, 59) i średnie ceny tego rodzaju samochodu w Polsce (k. 21) jego wycena na kwotę 12.900 złotych, wydaje się być jak najbardziej adekwatna do jego wartości.

Zgodzić się również należy z oskarżycielem, iż przedstawione przez oskarżonego S. H. dokumenty tj. zaświadczenia o wykorzystywaniu auta w celach zarobkowych i umowy użyczenia samochodu od swojej siostry I. G. (1) (k. 112) wbrew jego intencjom, nie wsparły jego linii obrony. Owe dokumenty dotyczyły bowiem innego samochodu (marki P. - należącego do jego siostry I. G. (2)). To, że samochód marki P., jest wykorzystywany przez oskarżonego w firmie, w której pracuje, nie może świadczyć, że w podobny sposób jest wykorzystywany samochód marki C. (...) należący do samego oskarżonego, a którym przewoził przecież 178 papierosów marki (...) i 184 paczek papierosów marki (...), 179 paczek papierosów marki (...). Co więcej z uwagi na korzystanie przez oskarżonego z samochodu należącego do jego siostry, dalsze prowadzenie przez oskarżonego deklarowanej przez niego działalności gospodarczej nie jest zagrożone mimo utraty przez niego własnego samochodu.

Biorąc pod uwagę powyższe orzeczenie przypadku w przypadku oskarżonego nie jest niewspółmierne do wagi popełnionego przez niego przestępstwa skarbowego, o czym mówi treść art. 31 § 3 pkt 1 k.p.k. Tym bardziej, że oddanie samochodu, którym nielegalnie przewiózł wyroby akcyzowe umożliwiłoby mu powrót na drogę przestępstwa. W ocenie Sądu Okręgowego tylko zastosowanie środka karnego w postaci przypadku samochodu zmusi oskarżonego do nie popełnienia przestępstw w przyszłości.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy na mocy art. 437 § 1 k.p.k. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 29 pkt 2 k.k.s. w zw. z art. 30 § 2 k.k.s. orzekł przypadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci samochodu osobowego C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) -1 wraz z dowodem rejestracyjnym numer A. (...) oraz kluczykiem samochodowym i pilotem, zatrzymanych za pokwitowaniem PL/MF/ (...), zapisanych i szczegółowo opisanych w wykazie dowodów rzeczowych w punktach 4, 5, 6 na k. 25 akt.

Działając w oparciu o treść art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, bowiem uznał, iż przemawiają za tym względy słuszności.